

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden 05 april 1951 'smiddags in Fremdenheim Weikersheim in Gräfelfing.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Gräfelfing, 05 april 1951 'smiddags¹

„Ik geloof niet alleen, maar ik kan met zekerheid zeggen...”

Goede dag!! Beste genezing zoekenden!

Ik geloof niet alleen, maar ik kan met zekerheid zeggen dat de heer Dr. Trampler jullie allemaal zoveel op jullie weg heeft meegegeven, hoe jullie je hier moeten gedragen, waarom en wat er toe doet. Jullie moeten allemaal weten, waarnaar jullie zijn gekomen. Ik laat jullie weten, dat ik een verbod tot genezen heb en daartoe zeg ik dat niet ik genees, maar dat het via mijn lichaam gaat, en dat, wat daar naar buiten gaat, dat zijn de genezende golven, die jullie alleen maar kunnen ontvangen, wanneer jullie je niet tegen dit goede, dit goddelijke verzetten, dat jullie weten, waarop het aan komt.

Zelf sta ik als een wegwijzer voor jullie. Ik houd het kort: Ik zelf wil geen grote toespraak houden. Ik wil jullie de juiste weg wijzen, waarvan jullie helemaal zijn afgeweken en dat is de ware Goddelijke weg. Dat is de grote ommekeer. Deze weg moeten jullie gaan, waarvan jullie zich hebben laten weg lokken. Vandaag staan jullie zo ver weg. Dit wil zeggen: jullie staan op een dwaalspoor, jullie zelf kunnen deze weg niet bereiken, want jullie zijn van de oorspronkelijke weg afgedwaald. Als mensen denken, als ze tot de grootste kerkbezoekers horen, dan geloven ze aan God – ja, als ze een gebedje na het andere opzeggen en zeggen, ze geloven aan God, dan is het klaar; dat is wanneer ik zou zeggen, ik houd grote toezpraken en dan is er nog niets gebeurd. Als jullie zeggen, zij moeten en zijn niet zo. Nee, jullie moeten met daden bewijzen, dat jullie daadwerkelijk het ware Goddelijke geloof in jullie dragen. En omdat de mens van het geheel is afgedwaald, weet hij van dit alles ook niets. Ik wil jullie nu de weg wijzen. Laat daden spreken! Precies zoals ik het doe, doordat ik daden laat spreken. Mijn spreken dient alleen maar ter informatie.

¹ Schrijfwijze en leestekens werden aangepast aan de richtlijn van de huidige spelling. Om de tekst beter te begrijpen werden begrippen, waar de nadruk op ligt, cursief geschreven. Diverse tekstopmaak werd gemaakt zoals in het origineel.

Maar waarom moet ik altijd spreken? Er zijn niet genoeg mensen, die het ook kunnen doen. Neem heel kort het Nieuwe Testament (ik heb het nog niet gelezen en toch weet ik, hoe het vroeger was) en vergelijk het met datgene, wat reeds is gebeurd. Dan heb je alles. Ik zeg jullie heel kort: er is immers al zoveel gebeurd (bewezen), dat ik niet bij de genezingen aanwezig hoef te zijn. En dat is ook goed zo. Zie Herford – ik noem maar twee plaatsjes -, zie de Traberhof, waar mensen zich verzamelden, in de hoop, genezen te worden. En als jullie met het vaste geloof zijn gekomen – en ik zeg zoals altijd, wanneer jullie de rijpheid hebben, wanneer jullie het waard zijn, geholpen te worden – dan gebeurt het ook. Wat moet ik jullie veel opnoemen? Het zou te ver voeren! Het zou een begin zijn zonder einde. De mens noemt het „wonderen”, omdat hij helemaal is afgedwaald. Ik zeg jullie niet, dat het een wonder is. Van de menselijke kant ... (*Stenogram-hiaat*). Het is niet alleen vandaag, het is vroeger ook al geweest, dat men het dode lichaam weer tot leven kon roepen. Ook dat was er al.

Ook waren er genezen mensen, die hun genezing, dit wil zeggen hun gezondheid, weer hebben verloren. Waar ligt het aan? Het komt er helemaal op aan, in welke omgeving, in welke handen men zich begeeft. De afgunst is groot en dat speelt hier een heel grote rol. En juist daarom, omdat het zo is, zeggen jullie niets van dit alles omdat jullie helemaal van deze weg zijn afgedwaald. Ik wil jullie terugleiden.

De duivelse macht is groot geworden. Zelf heb ik immers niets anders te doen, dan deze te bestrijden. En het andere gebeurt vanzelf. Wat moet ik jullie veel vertellen? Jullie zouden... (*Stenogram-hiaat*) ...krijgen. Jullie zouden zeggen: „Foei!” Dat bestaat... Maar ik wil jullie daar niet mee belasten. Jullie zelf hebben het in je gevoel, als je de een of andere persoon niet meer kunnen ruiken, zoals jullie zeggen. Jullie worden onrustig, ook de vrede verstoort. Ook als een enkel familielid is samengekomen met een slecht persoon, verplaatst hij een ander in onrust. Dat is de uitgesproken duivelse macht. Er zijn steeds twee kanten. Ook hier. Altijd slecht en goed. Waarom lijden jullie? Waarom zijn jullie ziek? Omdat jullie nooit de juiste weg gewezen werd. Niet zoals mensen denken: het zou de straf van God zijn. Je zou het kunnen vergelijken wanneer een kind het ouderlijk huis verlaat. Dan kunnen de ouders hun handen er niet meer boven houden, zij kunnen het kind niet meer beschermen. Zo hebben ook wij onze vader verlaten. Wij mogen niet vergeten, dat wij alleen maar kinderen van God zijn. Alleen hij kan ons helpen. En hij zal ons helpen, als wij de weg weer naar hem hebben gevonden.

Ik vraag jullie, vanaf vandaag je niet meer met het lijden bezig te houden. Wie zich daarmee bezighoudt, is bezig met satan. Hij heeft het niet nodig. Let op, wat er in en aan jullie lichaam nieuw is. Mij hoeven jullie niet te controleren. Ik heb mijn controles gehad – ik kan zeggen – met vlag en wimpel geslaagd. Maar dat mag ik er niet aan toevoegen. Zodat jullie mij niet verkeerd beoordelen.

Zoals jullie nu nog lijden, nog meer heb ik geleden. Jullie waren nog in staat om hier heen te komen. Dat kon ik niet. En als ik zeg, dat ik alle ziektes heb moeten doormaken en heb nooit aan God getwijfeld. Nee, met zijn hulp werd ik gezond! En omdat ik deze weg ben gegaan, heb ik jullie aangeraden, niet te twifelen aan de goddelijke macht. En het is inderdaad aanlokkelijk voor mij, omdat men mij de goddelijke kracht in de wieg heeft gelegd en daarom ben ik dat, wat ik nu ben. En ik werd op de proef gesteld, maar ben nooit van het rechte pad af gegaan. Nooit heb ik getwijfeld, ik heb me er nooit vanaf laten halen. – Daarom werd ik door mensen zonder mijn toedoen in het openbaar gesleurd.

Alleen is het beschamend, dat mensen steeds weer proberen, op dit plaatsje te komen, die geen genezing zoeken, maar het slechte zoeken, om deze genezing te verstoren. Deze mensen verschijnen overal. Hier kan ik maar één ding op zeggen: Dat ze maar zien, dat ze hier goed mee weggkomen, wat ik betwijfel. Doet mij geen pijn. Wie dit ook vindt, is zeker en weet, wat hem de gezondheid waard is. Maar wie ten gevolge hiervan denkt, dat hem door mijn doen en laten het brood wordt genomen, die vergist zich. Men kan niemand mijn doen en laten verbieden. In tegendeel, dat heb ik vanuit Herford ook al steeds gezegd. En de mensen die het deden, zijn klein, zijn gemeen en laten zien, hoe slecht ze zijn. – Ik hoef me niet te verantwoorden! Zij moeten het zelf, en wel niet alleen voor de Duitsers, maar voor alle mensen op deze aarde! De verantwoording, die dragen ze zelf! – En nu wil ik jullie vragen, onderzoek het zelf. In het begin zei ik: Niet ik genees, maar Het. Ik hoop dat jullie mij hebben begrepen. Controleer zelf, wat nu in jullie lichaam nieuw verschijnt!

(kleine pauze)

Ik mag wel een vraag stellen? Wie is met pijn hierheen gekomen en is die pijn al kwijt? – Niemand. – Allemaal gezonde mensen. – Daarvoor hoeven jullie je niet te schamen! Ik kan jullie een voor een naar voren vragen. Wie is al vrij van pijn? – Ik heb het gevoel! Zijn jullie allemaal pijnvrij gekomen! – „Ik heb het gevoel!”- Hebben jullie ze nog? – „Nee!”- Dan zijn ze weg. (*Een ander meldt zich:*) „Ik heb ze ook verloren!”- Wie nog? Wie nog? – „Verloren!” – Ja, meldt je toch! Ik schaam me toch ook niet, ofschoon ik spoedig voor mijn doen zal zitten of staan. Maar ik blijf liever staan. – „Mijn pijn is toegenomen!” – Prima! – „Ik ook! – „Ik ook!” – Prima, regelungs-pijn! Want in gewrichten en organen, die tot nu toe dood waren, waar nieuw leven naar binnen komt, moet zich dit wel merkbaar maken.

Gisteren heb ik met een kind gesproken, dat pas 30 jaar oud is en daarvan 28 jaar verlamd was en gisteren voor het eerst iets heeft gevoeld. Ze zei zelfs dat haar arts haar rustig kon drukken, slaan of kon prikken, zonder dat ze iets voelde. De beentjes waren koud, niets bewoog. En nu mag men haar niet aanraken. Nu merkt ze, dat ze leven in het lichaam heeft. Logisch.

Maar ik vraag, om niet de vergissing te maken, die allemaal naar me toe zijn gekomen, dat jullie een recht op genezing hebben. Het ligt aan ieder persoon zelf, hoe hij er over denkt. – Waarom, hoezo, waarom het mogelijk is, dit heb ik jullie in een paar woorden te kennen gegeven. En niet, dat mensen denken, die hier naar toe zijn gekomen met kwade bedoelingen, satanische mensen, zoals ik ze liever noem (men moet het kind bij naam noemen, anders hoort het niet), niets hebben nagelaten – ik heb zo'n geval uitgekozen -, om schade te berokkenen en zeiden: „Hun kon hij toch niet helpen!” Die persoon wist helemaal niet, of ik wilde helpen, zou helpen of dat hij dat wilde. Ik kan geen kapstok zijn. De mens is zo verscholen, hier zo, daar weer anders, precies zoals het uit komt. Zo ben ik niet.

Heeft iemand anders nog pijn? – Oude pijn? Hebben jullie dit vroeger al gehad? Hebben jullie nieuwe pijn erbij gekregen! Dit is een teken daar voor, dat het zich regelde. Daar moet het door de pompcentrale. - Ik vraag jullie mij niets te vertellen van jullie lijden, want anders houden jullie het vast. Laat het los en let op! – Wat is met jullie hoofd? – „Vrij! – Mooi, is meteen aan het bedieningspaneel, als de frequentie juist is. – „Tintelingen in het hoofd!” – Het is maar dat u weet, hoe alles verloopt, daarom vraag ik. En hier? (Jullie zijn te snel!) – „Net of er mieren doorheen lopen.” – Al eerder gehad? – „Nee. Heel zware handen! Pijn! – De oude pijn? „Ja!” – Trek eens aan het rechter oorle! Hard! Ik denk, jullie willen iemand zijn? Jullie zijn te vlug! Hoe is het met de pijn? - „Die is weg!” – Jullie hoeven er niet langer meer op te zitten, zodat de pijn weg gaat! Ik vraag het alleen maar. Hier hebben jullie de tijd om jullie lichaam zelf te onderzoeken. Het geneest, ik zeg nog steeds dat het zo is. Wat gebeurt er in jullie lichaam? Wat is er veranderd? In de toekomst vraag ik jullie niet teveel met de ziekte bezig te zijn. Ik zei immers, dat het werkelijk zo zal zijn, dat in de toekomst bijna ieder mens zijn eigen arts zal zijn.

Het is satanisch werk: Eerst knaagt het een beetje aan het menselijk lichaam, men is een beetje geschrokken en dan wordt de mens een wrak. De mens mag niet zeggen; dat hij verdoemd is! Nee, diegenen die verdoemd zijn zal ik benadrukken, zodat jullie weten, wie je bent. Dat deed ik met een klein gedeelte, maar jullie moeten meer weten. (*Een jong meisje staat op:*) „Mijnheer Gröning, ik heb aanvallen; vroeger was ik gezond!” – Jullie moeten niet aan jullie ziekte denken! – „Ik wil helemaal gezond zijn!” – Dat wens ik jullie ook! – „Alleen maar tintelingen!” – Wat is er? Hef de arm eens omhoog. Niet zo inspannen! – In Augsburg gebeurde dit in aanwezigheid van een arts (ik was niet in dezelfde kamer): Een 73-jarige oude man gooide zijn krukken op de grond. – Deze arts heb ik nog meer laten zien. En daarom kan niemand mij iets verwijten. Deze mensen, die zich onwetend aan mijn leven hebben gehangen, deze mensen zal ik nog iets anders leren! – Jullie sluiten je af! Dat mag niet! Dat blokkeert. Op deze manier is er geen doorbloeding. Laat alles aan jezelf over!

En niet de instelling hebben: „Het moet meteen lukken!” Dat recht heeft niemand!

Hij moet niet zelf van alles uitproberen en dan zelf beslissen hoe ver hij is gekomen. Hier ligt het aan ieder mens zelf. En zo langzaam aan, als de tijd rijp is, zullen jullie dat ontvangen, wat jullie nodig hebben, om gezond te worden. Ik vraag het jullie maar dan: ontvangt 90 procent van de aanwezigen de gezondheid – een beetje afval is er altijd – jullie moeten eerst de rijpheid hebben bereikt. Maar als dit is gebeurd, zullen jullie ook genezen worden. Maar als dit is gebeurd, vraag ik jullie, mij te schrijven, want ik heb iets nodig, om deze mensen de ogen te openen. Een klein stapeltje ligt er al en een tweede en derde, maar het kan nooit genoeg zijn.

Ik hoop, dat jullie mij hebben begrepen. Ik hoop dat jullie hebben begrepen, waarnaar toe jullie zijn gekomen! En ik hoop, dat jullie die weg zijn ingeslagen, die ik jullie heb aanbevolen, want dit is de ware weg, hoe wij mensen weer worden zoals vroeger en Heilströme kunnen ontvangen. Vergelijk je met een gloeilamp of met een radio. Als jullie je niet instellen, kunnen jullie de stroom van de zender niet ontvangen. Deze vergelijking kunnen jullie zelf maken, en dan weten jullie waar het om gaat. Laat je door niemand storen, en maak voor mij geen propaganda! Wanneer jullie de gezondheid hebben ontvangen, bedank dan God hiervoor! En ga niet naar de kerk, om alleen maar jullie gebeden af te draaien! Nee, zet de gebeden, die over jullie lippen gingen, in daden om! Heb uw naaste lief als uzelf! Niet ...gelijk met gelijk vergelden...! Laat zien, dat u een goed, dat u een beter, dat u Mens bent!

Ik vraag jullie, in de ruimte nog een tijdje te blijven, ondanks dat ik jullie eerder zal verlaten en ik vraag jullie, op jullie lichaam te letten. Maar menselijke verlangens kan ik niet nakomen! Waar ik verleden zondag was, zei een vrouw tegen me: „In de kamer hiernaast zijn er nog zieken, die op u wachten!” Ik zei: „Beste vrouw, die zijn reeds lang behandeld, die koken reeds!” En ik heb de arts gevraagd, zich hiervan te overtuigen. En hier is het zo: De heer Dr. Trampler heeft mij verzocht, een paar woorden te spreken. Daarom ben ik hier en ik heb jullie enige woorden mee op jullie weg gegeven.

En ik wens jullie voor jullie verdere leven alle goeds! Niet in materiële opzichten! Nee, ik zeg: Rijk zijn betekent gezond zijn! Laten jullie je niet verleiden me te testen! Nee, test jezelf, alsjeblijft! En tot slot wil ik het niet nalaten, ook deze mensen te helpen, als dit jullie wens is, als jullie met de hartenwens hiernaar toe zijn gekomen en denken: „In plaats van mijzelf – de zieke thuis wacht op genezing!” Hij kan niet komen, en ik kan ook niet naar iedereen toe gaan. Ik heb niet de mogelijkheid, naar iedere zieke te gaan. Maar ik doe het zoals gewoonlijk: Als dit jullie hartenwens is, dat de een of ander van jullie familieleden en bekenden, dat jullie hem de gezondheid wensen van ganser harte, dan zal dit geschieden, als het jullie hartenwens is.

„Ik geloof niet alleen, maar ik kan met zekerheid zeggen....”

Toespraak van Bruno Gröning, Fremdenheim Weikersheim in Gräfelfing, 05 april 1951, 'smiddags

Ik vraag, de zieken te vragen, wat er in deze minuut in zijn lichaam merkbaar is. Ik heb het niet nodig, jullie te vertellen, wat er in deze minuut reeds gebeurd is. Het ligt aan jullie geloof, dat jullie in het Goddelijke geloof leven. En als jullie dit verloren hebben, dat jullie dan bereid zijn, om het goed te maken. Zelf kan ik geen zonden vergeven, dit moeten jullie zelf mogelijk maken! Waarom ik jullie ook vraag, dat zo vlug mogelijk te doen en jullie goedheid met daden te bewijzen. Ik hoop dat jullie mij hebben begrepen, want rijk zijn wil zeggen gezond zijn!

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting